

ΕΥΠΝΑ χρυσή δδαλίσκα μου,
Εύπνησε, κόρη ἀφράτη,
'Αν ἄλλους κόσμους γύρω σου
'Σ τὸν ὑπνὸν σου θωρῆς,
'Ασήκω ἀφ' τὸ κρεβάτι
Τὸ σκλάδο σου νὰ ἴδῃς.

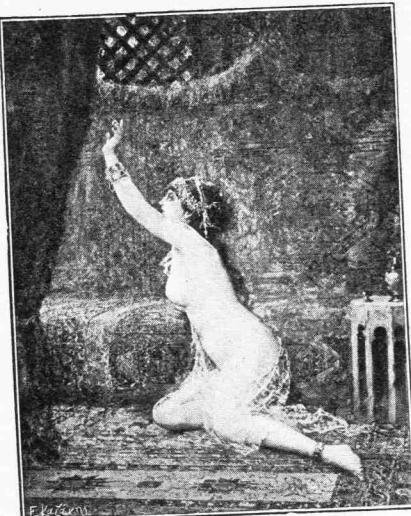
'Ακόμα καὶ 'σ τὸν ὑπνὸν τῆς
Πόσαις καρδιαὶς μαγεύει,
Κ' ἐνῷ ὁ Βεζύρης τρέμοντας
Τὴν νέ φιλεῖ θερμά,
Τὴν βλέπει νὰ σαλεύῃ
Τὰ χεῖλη ἀγαλινά.

❀
Τὰ κοραλλένια χεῖλη σου
Νάχης κλειστὰ δὲν πρέπει,
Τ' ὅλόφλογο τὸ μάτι σου
Μή, τὸ κρατῆς κλειστό,
Σ' ἔσενα ἡ πλάσι βλέπει
Καὶ κόσμο κι' οὐρανό.

❀
Αὐτὰ τὰ λόγια δὲ δύστυχος
Βεζύρης συντυγαίνει
Εἰς τὴ γλυκεῖν δδαλίσκα του
'Στὴν ἀσπλαχνὴ κυρὰ
Ποῦ κείτεται γυριεύη
Στὰ πεύκια τὰ χρυσᾶ..

❀
Καὶ θαυμωμένος στέκεται
Μπροστὰ σε τέτοια κάλλη
Κυττάζοντας περίσσανα
Μὲ ἀκράτητη χαρὰ
Τὸ ξέπλεκο κεφάλι,
Τὰ στήθη τὰ γυμνά.

❀
Τὸ φλογισμένο μάγουλο
Μαγευτικὰ ἰδρωμένο,
Τὸ σῶμα ποὺ εὐωδίαζοντας
Σὰν αὔρα τ' Ἀπριλιού
Κι' ἀκόμη τυλιγμένο
Τὸ βλέπει μὲ τὸ νοῦ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: ΟΔΑΛΙΣΚΗ
(Ἐκ τῆς Πινακοθήκης τοῦ Μονάχου)

Σηκόνει τὸ κεφάλι του,
Διαμιέδεις 'σ τὴν ὅψι ἄλλάζει,
Ρίγνει τὸ χέρι ὅλότρευμος
'Στὸ κοφτερὸ σπαθί,
Μέσα 'ιτά στήθη βράζει
Η ἀτρόμητη ψυχή.

❀
«Γλυκὲ Γκιασούρ» ψιθύρισε
'Στὸν ὑπνὸν ἡ μαυρομάτα
Καὶ σὲ ποτάμι ἀπ' αἴματα
'Η δόσια κολυμβᾶ,
Τὰ καλλη τὰ δροσάτα
Δε θὰ ξυπνήσουν πλειά.

